

[Aksel Larsen.]

beskæftigelsesgraden her i Danmark går ned. Jeg ved godt, at der er dem, der har den teori, at der ikke er tale om nogen egentlig indskrænkning i folks købekraft, for de har jo fået skattelettelse for finansåret 1963-64, og derved fik de forøget købekraft. Dette er kun betinget rigtigt, eftersom denne skattelettelse naturligvis finder sted i forhold til folks skattepligtige indkomst, men da de fleste skattepligtige indkomster har været lidt større, er det de færreste, der har fået en reel skattelettelse. Det kan vi imidlertid lade ligge.

Det, vi ikke kan lade ligge, er, at skatteyderne er begyndt at betale skatten for 1963-64 allerede i april kvartal eller senest i juli måned. De fleste skatteydere her i hovedstadskommunerne har betalt 3 eller 4 skatteterminer allerede, alt efter om deres kommune har 8 eller 10 skatteterminer på et år. De har altså indrettet deres levevis efter, hvor meget de skal betale i skat, og vi har konstateret, at alligevel eksisterer der en ret betydelig forbrugsbegrænsning, og vi fik under åbningsdebatten tilstrækkeligt at vide om de velsignelsesrige følger af denne forbrugsbegrænsning, men man kan ikke komme uden om, at når man nu kræver 520 mill. kr. ekstra ind fra folk, er det en sådan forbrugsbegrænsning, at den må få virkning på beskæftigelsen. Derfor mener jeg, at man skulle have lyttet til os, og jeg anbefaler stadig væk, at man vedtager vort ændringsforslag.

Lige en sidste bemærkning. Jeg hører til min overraskelse den højtærede finansminister sige, at nu omfavner det ærede medlem hr. Iver Poulsen Aksel Larsen, ligesom han gjorde det i sommer ved jordlovene — jeg havde nu ikke noget indtryk af, at det var nogen egentlig omfavning, der skete ved den tid; og når den højtærede minister benytter lejligheden til at sige, at det håber han at socialistisk folkepartis vælgere vil bemærke, så kunne jeg fristes til at ripostere, at jeg regner med, at socialdemokratiets vælgere vil bemærke, at regeringen vil opkræve den bundne opsparing, så urimeligt det end er.

Iver Poulsen: Den højtærede finansminister betroede mig, at regeringen havde opdaget, at vi ikke var ængstelige for at sam-

arbejde med det ærede medlem hr. Aksel Larsen, og det ville de uafhængiges vælgere nok også opdage. Jeg kan berolige den højtærede finansminister. Det er ikke noget, vore vælgere opdager; det er noget, de ved, fordi, som jeg sagde, vi spørger ikke om, hvem vi samarbejder med, men hvad der samarbejdes om, og hvis den høje regering skulle komme i tanke om, at vore tanker var sådan, at den gerne ville samarbejde, så er regeringen hjertelig velkommen.

Så siger den højtærede finansminister, at jeg udnyttede det ærede medlem hr. Aksel Larsen i sommer, og at jeg omfavnede ham. Det har det ærede medlem jo svaret på. Omfavnelsen har ikke været så hed, at den har sat sig tydelige spor, men det gør nu ikke så meget. Der var ikke tale om nogen omfavning. Det, jeg gjorde, var, at jeg gjorde opmærksom på, hvilken politik regeringen stod for, og når regeringen ved den lejlighed kastede den borgerlige halvmaske, den undertiden tager på, og viste sit sande ansigt, viste det sig, at det var den politik, det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans parti står for, regeringen ville føre. Der var ikke tale om nogen omfavning; der var tale om en konstatering af kendsgerningerne.

Hvad angår det ærede medlem hr. Helge Larsens besvarelse og begrundelse, var den af en sådan art, at den kun var til at trække på skuldrene af. Når det ærede medlem ikke har nogen bedre begrundelse, synes jeg, han en anden gang skulle lade være at fremsætte så grove beskyldninger. Jeg var imod grundloven af 1953, og derfor skulle jeg være imod parlamentarismen! Var de grundlove, vi har haft før, da uparlamentariske? Vort dagsordensforslag forleden, var det grundlovsstridigt? Det skulle være et mægtigt stormløb på grundloven! Jeg kan opfordre det ærede medlem til at læse sin egen regeringspresse, som elskværdigt reducerede den formelle fejl, jeg begik, til en tanke-torsk — og det synes jeg ærlig talt ikke kan begrunde, at jeg ikke føler mig særlig tiltrukket af det parlamentariske system.

Og den tredje begrundelse: at jeg var af den opfattelse, at folkeafstemningen skulle have parlamentariske konsekvenser. Ja men kæreste ærede medlem . . . (*Munterhed.*) . . . ja, her skulle kæreste naturligvis være i gåseøjne — det er da klart! . . .